

POSTANOWIENIE

24 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 24 czerwca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku J. M.

z udziałem K. T., I. P., G. H., G. B., A. B., M. P., M. P.1, O. P. i M. J. o stwierdzenie nabycia spadku po M. J.,

na skutek skargi kasacyjnej J. M. i K. T.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi

z 28 lutego 2023 r., III Ca 2700/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni K. T. oraz uczestniczka postępowania J. M. wspólnie wniosły skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z 28 lutego 2023 r., wydanego w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po M. J..

Skarżące uzasadniły wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania potrzebą dokonania wykładni art. 961 k.c. odnośnie do kwestii, czy można przyjąć, że zapisobierca jest spadkobiercą, jeśli zapis wyczerpuje prawie cały spadek. Ponadto wskazały, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię wyraźnie wskazanego przepisu prawa, którego treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni wskazanego przepisu (zob. postanowienia SN z 20 grudnia 2023 r., I CSK 6296/22; z 6 grudnia 2023 r., I CSK 620/23; z 25 października 2023 r., I CSK 2968/23 oraz z 19 września 2023 r., I CSK 4824/22).

Skarżące nie uczyniła zadość tym wymaganiom. Cały wywód przytoczony na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty jest bowiem na mylnym założeniu, że spełnienie jednej z przesłanek występujących w art. 961 k.c., jaką jest objęcie zapisem niemalże całego majątku spadkowego wystarcza, by zastosować ten przepis. W orzecznictwie nie budzi jednak wątpliwości, że w art. 961 k.c. zawarto regułę interpretacyjną, pozwalającą na dokonanie wykładni niejednoznacznych postanowień testamentu. Na gruncie stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że spadkobierca dokonał zapisu. Powołany przepis nie znajdował zatem w ogóle zastosowania.

Skarga kasacyjna jest natomiast oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie

podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Poza wskazaniem, że w ich ocenie skarga jest oczywiście uzasadniona skarżące nie zawarły żadnych argumentów wyjaśniających, dlaczego Sąd Najwyższy powinien uwzględnić tę przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[SOP]

(r.g.)